

הנדון:

במילחמה כמו במלחמה. היא לא תהיה חד-צדדית

מילחמת אזרחים

אוטומטיות של תפילות, מבלי להאמין בקיומם של אלוהים. כמה עדים רתיים לשעבר אכן טוענים שזהו המצב יש הטוענים שאצל אנשי גוש-אמונים המצב שונה. להם יש מוטיווציה חזקה. הם עושים דברים. הדת שלהם חיה.

יתכן, אבל הדת שלהם אינה הדת היהודית, בעלת ערכיהמוסר. וזהי דת אלילית קדומה, דת של עצים ואבנים, מקומות קדושים ומזבחות. כלומר: אחרי שהחילוץ החי של הדת היהודית נמש את הקונכיה, נכנס לתוך קונכיה זו נחש ארסי קטן והפך אותה לביתו. מה לזה ולחילוץ המקורי?

אין שום מקום להרגשת-נחיתות מול התבנית הקפואה והמאובנת הזאת, הסרת הערכים והסרת-המוסר. קל וחומר שאין שום מקום להרגשת-נחיתות מול פני החרדים עצמם, כבני-אדם.

חילוניים רבים חשים, כמודע או שלא-כמודע, כי בעצם החרדים הם אנשים טובים מהם. יש להם תוכן בחיים. הם, להם שיש במסורתם. הם, היהודים האמיתיים. יש להם מה לתת לנוער. ועוד ועוד קישקושים מסוג זה.

העדה השחורה הזאת, וכמוה חלק גדול של העדה הסרוגה, היא תבורה של פאראזיטים מכל הבחינות וכל המובנים.

וזהי עדה שאינה תורמת את תרומתה להגנה על חיינו, עדה של משתמטים במובן הכוזב ביותר של המילה.

אני מתנגד לסרבני-מצפון. להיפך, אני מכבד אותם. אני מכיר בזכותו של אדם לסרב לשרת בכלל (סרבני-מילחמה) או במיקרים מסויימים (במילחמת-הלגונן, בשטחים הכבושים), או מפני שהאוייב הפוטנציאלי הוא אחיו (הציבור הערבי). אילו אסרה הדת היהודית, במהרה החרדית, על חסידיה לשאת נשק, להרוג ולהתגונן — הייתי מכיר בזכות בעליה לסרבנות.

אבל החרדים אינם מתנגדים למלחמה ולצבא, להרג ולהרס. להיפך, הם מצווים על כולנו להילחם בלי סוף, למען שלמות הארץ (כערך דתי) ומחיקת זכר ועמלק (כערך דתי). אבל את עצמם הם משרירים מן החובה הבלתי-נעימה לחטוף כדור בכסף ולשמש דומן לפרחים בארץ זרה.

הוא הדין לגבי עבודה בכלל. החרדים אינם מתנגדים לכך ש-אנחנו נעבוד, ונשתכר בויעת אפנו, ונשפיש את חלקהאוי של שכרנו ל-ימי נשלוש מייסים כדי לכלכל אותם כל ימי חייהם, מן העריסה ועד לקברי-ישראל. פאראזיטיות היא מידה מגונה בכל ארץ ובכל תרבות, וחבורה זו של צעירים בריאים ומלאי מיץ, שאנו רואים אותם מרקדים סביב השטרנים ברד לבית-המעצר (ביוזעם היטב ששום שוטר לא יעז לגעת בהם לרעה ושאיש לא יחזיק אותם ככלא) אחרי הצאת תחנה אחת או שתיים — זוהי חבורה מאוסה.

תנו לי אדם דתי בעל-ערכים ובעל-מוסר — הכנו — ואכבד אותו כפי שאני מכבד כל אדם בעל ערכים ומוסר.

אבל לא אכבד אף אחד מן האישים הנשגבים, שישבו בשבוע שעבר על בימה אחת עם מלך הניזענים הששלים, הרב מאיר כהנא, מפני שגם הוא רב וגם הוא יהודי טוב.

אם שני הרבנים הראשיים, שישבו לידו בי גאוה, הכירו בכך שתורת-הזוועה הנאצית של כהנא תואמת את הדת היהודית לפי תפיסתם — מה לנו ולהם?

הבו להם, ולכל אשר בסיהם:

לכניעה לא תעוור. היא לא תקנה אף זשכיתת-נשק. מיבנה המימסר החרדי, ההתחרות הפרועה בין פלגיו בארץ ובחו"ל, הצורך שלהם לעורר מרי פעם נחשולים של שינאה כדי לאסוף כסף ולעשות הון בעולם — כל אלה מבטחים כי אחרי העכז של הגברת תמצא משרת אחרת. לא נתחמק מן המילחמה. אז במי לחמה — כמו במלחמה.

על מה אנחנו לוחמים? במי אנחנו לוחמים?

הציבור החילוני אינו מכיר את המחנה החרדי. הוא חשוף יומם ולילה לתעמולת החרדים, וכמו כל ציבור מרוכז — תמיד! תמיד! הוא סגן, באופן תהיכרותי, את מושגיהם של המדכאים.

הוא התחיל להאמין כי אכן המחנה החרדי הוא מחנה של ערכים, בעל מוסר דתי עמוק, בעוד שהמחנה החילוני הוא, בעצם, ריק מערכים. **אין שקר גדול מזה.**

המחנה החרדי בישראל הוא מחנה ריק מערכים, מחנה שדוף, מחנה ללא מוסר, ללא שארירות.

אינני מהסס לומר: מחנה בלי אלוהים. אין צורך לכבוז מילים ולשאול לגבי מוסר

אוניברסאלי. מי שמע אי-פעם רב בישראל מטיף נגד הזוועות של דרוס-אפריקה הפאשיסטית? שלא לדבר כלל על הטפה נגד רצח שבויים ערביים. האם נשמע דברו של רב בפרשת ראש השב"כ? על גילת כרמו של נבות השלמה? לגבי אבא אפרש להציג את אותה השאלה גם לגבי עניינים של יהודים. האם נשמע אי-פעם קולו של רב ישראלי על עניינים סוציאליים?

על שוד היתומים והאלמנות בידי מדיניות ממשלתית מרושעת? על מצב האסירים כבתי הסוהר?

הרבנים מדברים על אבנים ועצים, כאחרוני עובדי-האלים. הם מדברים על כשרות והנחת תפילין. על שאבסע ועצמות. ובעיקר, כמוכזן, על כסף למוסדותיהם ולעצמם.

מה לזה ולמוסר? מה זה ולדת? מה לחבורה השוכה זו ולערכים כלשהם?

הדת היהודית, בניגולגוליה השונים, יצרה ניתכסימוסר וניכסיירתבות שאין נעלים מהם, והגיעה לפיסגת הצירה האנושית. אליהו הנביא בפרשת נבות הירועאלי, עמוס מול פרות הבשן, ישעיהו המגנה את הזבחים והתובע לריב את ריב האלמנות, הם ואבותיהם, הם ויורשיהם במרוצת הדורות — מותר לנו להתגאות בהם. תרומתם לתרבות האנושית היתה עצומה.

אך מה לכל זה ולחרדים של ימינו? **הדת החרדית בארץ דומה לקונכיה, שהחילוץ הסתלק מתוכה. לא נשארה אלא הקליפה.**

הערכים הסתלקו. המוסר נעלם. נשארה קליפה מאובנת של מיצוות חסרות-משמעות וחסרות-טעם, כללים של אכילה ומישגל ולבוש, שאין ביניהם ובין דת אמיתית דבר חצי דבר. אדם חרדי יכול לחיות את חייו בין שאבסע וכשרות, בין נירה וקריאה

בימי שמש וגשם, ועוד ועוד — זה בוודאי טוב גם כמיקרה מגונה זה.

אינני רוגל בכלל התנ"כי. עין תחת עין. שן תחת שן, ובמיקרהו של מר אוברוון. עכוו תחת עכוו.

על כן איני רוגל בשריפת בית-כנסת תחת תחנת-אוטובוס, או שבירת עצי מותיו של בחורי-שיבה תחת שבירת-עצמותיו של צלם-עיתונות.

אני מתנגד לענישה קולקטיבית, לפגיעה בחפים-מפשע, לשריפת ספרים, להרס בתים (או אטימתם, או פיצוץם). כהומניסטים, אנחנו מצווים לנהוג על פי השקפתנו.

אבל אני רוגל בהשבת מילחמה שערה, במלוא הכוח, במלוא הנחישות.

אני מתנגד למילחמת-אזרחים חד-צדדית. אם לא ניתן להפסיק את המילחמה — הבה נעמוד בה. נעמוד בה כדי לנצח. כלומר: כדי להציל את מדינת-ישראל כפי שהקמנו אותה, כמדינה דמוקרטית, הומניסטית וחילונית, מדינה של בני-חורין.

כי האלטרנטיבה היא מדינה רודנית, שלא נוכל לחיות בה.

ימים אלה נוהל המחנה החילוני הגדול, שהוא הרוב במדינה הזאת, תבוסה משפילה. **ראשיה-ציבור — ראשיה-ממשלה, השרים, ראשי העיריות, ראשיה-מישי' טרה, השופטים — הרימו שוב את הי דגל הלבן של הבניעה.**

כאמתלה של "התפייסות" הם מילאו את כל דרישות הבריונים. פוליטיקאים עלובי-נפש ה' כריזו שהם "מבנים" את החרדים, שהיתה כאן "פרובוקציה" חילונית, שצריכים להיכנע ולשכב כאסקופה נדרסת כדי למנוע, ליל-כדולח ישרא-לי.

במילחמת-אזרחים זו, כל התפייסות פירושה כניעה של הצד החילוני, וכל "הכנה" פירושה שהחילוניים, מבינים את הדתים.

לעולם, לעולם לא יאמרו החרדים שהם "מי בינים" את החילוניים, או שהם רוצים, להתפייס אתנו.

וכאן, במקום הזה בדיוק, קבור הכלב. המחנה החילוני נכנע שוב ושוב, נכנע תמיד — מפני שהכניעה הרותחית קודמת לכניעה בשדה הקרב. לא תיתכן מידה איתנה, לא תיתכן נחישות של החלטה, כאשר הלוחמים עצמם אינם יודעים על מה הם לוחמים, וכאשר אינם חדרים אמונה בצדיקת מאבקם.

אם אלה הפנים שהשיקו אלף ספינות? הלנה היפה, שגרמה ליוונים להפליג לחופי טרויה ולקדש עליה מילחמה.

על המודעה המפורסמת של האופנאי גידעון אוברון אפשר לשאול: האם זהו הישבן שהצית אלף תחנות?"

אשר ראיתי את המודעה לראשונה, היא לא מצאה חן בעיניי.

היא אסתטית, ויש לה השפעה אירטית חזקה. אבל יש בה הרבה וולגאריות. אין ספק שצדוקת הפמיניסטיות, שטענו כי המודעה מציגה את האשה כאובייקט מיני נכנע, שהיא מעוררת גבנר תשוקות סאדיסטיות מורחקות ועלולה להתפרש כהזמנה לאונס.

הייתי גם מוכן לקבל שאין צורך להציג פרו-בוקציה כזאת לעיני הציבור הדתי.

אילו היינו מדינה נורמאלית, שבה שומרים הכל על כללים מוסכמים של התחשבות בזולת וכבוד הדדי, הייתי פועל על פי תגובתי הראשונה ותובע להסיר את המודעות.

אבל אנחנו איננו חיים במדינה נורמאלית, ובוודאי לא בתנאים של שלום וכבוד הדדי. **אנחנו חיים במדינה הנתונה במולי-חמה — מילחמת-אזרחים.**

מילחמת-אזרחים חד-צדדית, שבת סתער צד אחד על יריבו בלי-הרף, הולם, מצית ובוז, בעוד שהצד האחר מרכין ראש, נסוג ונכנע. **במציאות כזאת, פועלים כללים אחרים.**

א האמנתי אף לרגע כי הסתערות החרדים על העכו האוברוני באה לשם-שימים, ושהיא תגובה תמימה על פרובוקציה שאי-אפשר לעמוד בה.

אני מאמין כי העכו הזה נבחר ביעד להסתערות באופן ציני, מתוך חשבון קר, עליידי אגף-התיכונן של מטכ"ל מילחמת-האזרחים.

המטה הזה בוחר מדי פעם ביעד התורני. בית מלון כטבריה. אתר-חפירות בעיר-דוד. עצמות של אשה ספק נוצריה. אוניברסיטה מורמונית. הצגת-קולנוע פתחת-קווח. וככל בחיפה.

המטרה אינה חשובה. לא היא הגר רמת המהומה, אלא להיפך: אחרי שתובי ננה המהומה, נבחר לה היעד התורני.

אילו ביקשנו את מר אוברון להעמיד את הגברת על רגליה, או להושיב אותה על חלקי הגוף המיועד לכך, או להלבישה בחליפה ארוכת שרוולים — האם היתה המילחמה נפסקת?

בוודאי שלא. היתנה המילחמה השחורה, שיכורת-הניצחון, היתה ממש שיבה מייד בהסתערותה על היעד הבא.

מודעות של נשיקות בכניסה לבתי-הקולנוע? שעריינשים של כיתביעת כקיוסקים? תצוגות אופנה?

אין גבול. ומכויון שאין גבול. מוטב לעצור ולהילחם במקום שבו נמצאת הי חזית עב שיו.

אחרת נצטרך להילחם מחר, בתנאים הרבה יותר קשים, כחזית שתמצא הרבה יותר קרובה ליעד הסופי: הפיכת הארץ הזאת לדיקטטורה חרי מיניסטית, שבה ישתוללו מימשמות מהפכניים של בריוני-הלכה.

ראה כי זוהי הרגשתם של האלמונים, ששרפו בית-כנסת.

לכל מי שידרש להגיב על מעשה זה, אני מציע לאמץ לעצמו באופן מדוייק את הנוסח המקובל על הרתיים עצמם, כבואם להגיב על מעשי-אלמות של אנשיהם:

"אני מגנה את המעשה בכל לשון של גינוי אולם אני מבין למניעיהם של מי שביצעו אותו."

אם זה טוב לבני שריפת נחיות של חילוניים, עריכת לינץ' לצלמים, הכאת שוטרים ואזרחים, שריפת תחנות-אוטובוס שאזרחים וקוקים להן